

- 3) W przypadku przeczącej odpowiedzi na pytanie pierwsze i istnienia obowiązku uznania: czy państwo członkowskie może odmówić uznania wymienionego dokumentu prawa jazdy w każdym wypadku wtedy, gdy państwo członkowskie, w obszarze jurysdykcji którego ujawniło się zagadnienie uznania dokumentu prawa jazdy, może ustalić na podstawie „niepodważalnych informacji”, że w czasie wymiany prawa jazdy nie istniało już materialne uprawnienie do kierowania pojazdami?

(¹) Dz.U. 2006, L 403, s. 18.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Landesgericht Salzburg (Austria) w dniu 15 lutego 2019 r. — ZS/PVA Landesstelle Salzburg

(Sprawa C-118/19)

(2019/C 172/15)

Język postępowania: niemiecki

Sąd odsyłający

Landesgericht Salzburg

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: ZS

Strona przeciwna: PVA Landesstelle Salzburg

Postanowieniem Prezesa Trybunału z dnia 22 marca 2019 r. sprawa została wykreślona z rejestru Trybunału.

Odwołanie od wyroku Sądu wydanego w dniu 10 grudnia 2018 r. w sprawie T-552/15, Bank Refah Kargaran/Rada, wniesione w dniu 18 lutego 2019 r. przez Bank Refah Kargaran

(Sprawa C-134/19 P)

(2019/C 172/16)

Język postępowania: francuski

Strony

Wnoszący odwołanie: Bank Refah Kargaran (przedstawiciel: J.M. Thouvenin, avocat)

Druga strona postępowania: Rada Unii Europejskiej, Komisja Europejska

Żądania wnoszącego odwołanie

- częściowe uchylenie wyroku wydanego w dniu 10 grudnia 2018 r. przez drugą izbę Sądu Unii Europejskiej w sprawie T-552/15;
- tytułem głównym uwzględnienie żądań, które wnoszący odwołanie przedstawił przed Sądem Unii Europejskiej, mianowicie przyznanie odszkodowania i zadośćuczynienia za szkodę materialną w wysokości 68 651 319 EUR i za krzywdę w wysokości 52 547 415 EUR;
- posiłkowo, odesłanie sprawy do Sądu;
- w obu przypadkach obciążenie Rady Unii Europejskiej kosztami poniesionymi w obu instancjach.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie odwołania strona je wnosząca podnosi siedem zarzutów.

1. Zarzut pierwszy dotyczący naruszenia prawa

Sąd naruszył prawo poprzez przyjęcie, że niewystarczające uzasadnienie decyzji, której nieważność stwierdzono, nie jest wystarczająco istotnym naruszeniem normy prawnej Unii Europejskiej.

2. Zarzut drugi dotyczący naruszenia prawa

Sąd naruszył prawo, orzekając, że okoliczność, iż dana strona skarżąca będąca ofiarą niezgodnej z prawem sankcji przyjętej przez Radę Unii Europejskiej wniosła skargę i doprowadziła do uchylenia sankcji, czyni bezcelowym możliwość powoływania się na wystarczająco istotne naruszenie prawa do skutecznej ochrony sądowej.

3. Zarzut trzeci dotyczący naruszenia prawa

Sąd naruszył prawo, oddalając zarzut uściślony przez wnoszącego odwołanie w replice bez sprawdzenia, jak wymaga tego orzecznictwo, czy rozwinięcie tego zarzutu w replice wynika ze zwykłej ewolucji debaty zainicjowanej złożeniem skargi w ramach postępowania spornego.

4. Zarzuty czwarty i piąty dotyczące naruszenia prawa

Sąd naruszył prawo, błędnie interpretując wyrok wydany w sprawie T-24/11 ⁽¹⁾ i uznając, że ustalenie, iż Rada naruszyła obowiązek poinformowania skarżącego o zarzucanych mu okolicznościach związanych z powołanym powodem wprowadzenia środków w postaci zamrożenia środków finansowych, nie dowodzi istnienia wystarczająco istotnego naruszenia prawa Unii Europejskiej pociągającego za sobą odpowiedzialność Unii.

5. Zarzut szósty dotyczący przeinaczenia treści skargi

Sąd przeinaczył treść skargi, uznając w celu stwierdzenia niedopuszczalności argumentu wnoszącego odwołanie, że wnoszący odwołanie nie powołał się na etapie skargi na podnoszoną niezgodność z prawem wynikającą z braku zgodności powodu umieszczenia jego nazwy w wykazach osób objętych środkami ograniczającymi z kryterium stosowanym przez Radę.

6. Zarzut siódmy dotyczący przeinaczenia treści skargi

Sąd przeinaczył treść skargi, sprowadzając podniesione przez wnoszącego odwołanie zarzuty dotyczące niezgodności z prawem jedynie do naruszenia obowiązku uzasadnienia.

(¹) Wyrok z dnia 6 września 2013 r., Bank Refah Kargaran/Rada (T-24/11, EU:T:2013:403).

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Oberster Gerichtshof (Austria) w dniu 20 lutego 2019 r. — Pensionsversicherungsanstalt/CW

(Sprawa C-135/19)

(2019/C 172/17)

Język postępowania: niemiecki

Sąd odsyłający

Oberster Gerichtshof

Strony w postępowaniu głównym

Strona wnosząca skargę rewizyjną: Pensionsversicherungsanstalt

Druga strona postępowania rewizyjnego: CW

Pytania prejudycjalne

1) Czy na podstawie przepisów rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 883/2004 z dnia 29 kwietnia 2004 r. w sprawie koordynacji systemów zabezpieczenia społecznego (¹) austriacki zasiłek rehabilitacyjny należy kwalifikować

— jako świadczenie z tytułu choroby zgodnie z art. 3 ust. 1 lit. a) rozporządzenia, czy

— jako świadczenie z tytułu inwalidztwa zgodnie z art. 3 ust. 1 lit. c) rozporządzenia, czy

— jako świadczenie dla bezrobotnych zgodnie z art. 3 ust. 1 lit. h) rozporządzenia?